

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Acte de lliurament de la Medalla d'Honor del Parlament, en la categoria d'or, a Josep Guardiola i Sala

Palau del Parlament, 8 de setembre de 2011

La presidenta

Molt honorable president de la Generalitat, president Rigol, president Benach, president Montilla, president Maragall, alcalde de Barcelona, diputats i diputades del Parlament, digníssimes autoritats, senyores i senyors, amigues i amics, permeteu-me que faci un esment, no solament a les persones que avui ens acompanyen en aquest auditori, sinó també a les que segueixen l'acte des d'altres dependències d'aquest Palau o des de casa seva; però, singularment, permeteu-me que saludi, d'una manera afectuosa, a Josep Guardiola –que ja ho hem fet en diferents ocasions– i a la seva família, molt especialment als seus pares, Dolors i Valentí –Dolors, sort que has pogut ser aquí i et desitjo una prompta recuperació–; a la seva esposa, la Cris; a les seves filles, Maria i Valentina, i al seu fill, Màrius, i també als seus germans i germanes, a la Fran, a l'Olga i al Pere.

Fa uns dies, en aquest mateix auditori, acomiadàvem el president Barrera, després d'una llarga trajectòria cívica i política de lluita per la justícia, per la democràcia i per les llibertats nacionals de Catalunya. En la persona tan destacable del president Barrera, aprofitàvem per homenatjar tots aquells homes i dones, més o menys coneguts, que ens han ajudat a transitar pel complicat segle XX, i que ens han permès arribar a ser on som, malgrat totes les inclemències i tots els paranys que hem hagut de sofrir al llarg del nostre caminar col·lectiu.

Ara i aquí, en l'acte que ens aplega, fem un altre acte d'afirmació nacional, amb motiu de la Diada, a la qual hem volgut vincular el lliurament de la Medalla d'Honor del Parlament de Catalunya, distinció honorífica atorgada des de l'any 2000 a personalitats del país i a visitants il·lustres que es consideren creditors d'un reconeixement excepcional –després, Pep, direm les raons per les quals te l'hem concedida a tu; com deia la Mònica, no és per una llarga trajectòria professional,

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

perquè ets molt jove, però hi ha altres raons que avui, en aquest moment, en el nostre país, són necessàries de fer veure i de visualitzar en persones com tu.

Avui és un dia alegre, celebrem un acte lluminós. Ho fem, però, des de la consciència que Catalunya no va prou bé i que moltes persones i famílies catalanes travessen una situació molt complicada. Ens trobem en uns moments que ens obliguen a no abaixar la guàrdia, ni l'exigència, per poder superar la crisi política i social. Ens trobem en uns moments en els quals, més que mai, hem de ser ben conscients que som un poble que vol i que sap progressar, construir i innovar. Hem de ser ben conscients que som una nació que, malgrat les incerteses i les dificultats, sempre acaba avançant, que no té cap marge per a la renúncia. Certament, la nostra història és plena de moments de crisi, de caiguda i, fins i tot, de capitulacions. Hem estat perseguits i enfrontats a molts reptes polítics, econòmics, d'identitat, de llengua i de valors col·lectius, d'intents de trencar la nostra convivència i la nostra cohesió social.

El Palau del Parlament és reflex d'aquesta història de superació: el que va ser una ciutadella, construïda per Felip V com a instrument de repressió contra els catalans i que ha funcionat com a caserna i museu, a més d'haver estat projectada com a palau reial, ha estat seu del Parlament de Catalunya en l'etapa breu de la Segona República i del 1980 ençà, i, per això, seu de la representació democràtica del poble català; un poble que és sofert i lúcid, però que no pot tolerar atacs a la seva cohesió interna i a la convivència ciutadana en la qual vol i sap viure, ni veure violentades qüestions que afecten la seva fibra íntima, com és el cas de la llengua pròpia. Ningú no pot fer trontollar el sistema d'immersió lingüística a les escoles, que és un model cívic i pedagògic d'èxit, perquè ha permès integrar harmònicament a tots els alumnes i no pas segregar-los.

El nostre poble, al llarg de la seva història mil·lenària, no ho ha tingut gens fàcil a l'hora de viure la seva identitat nacional i de fer-la respectar. Hem tingut una història difícil, però som al segle XXI i som aquí. I podem dir que mai res ni ningú no han apagat ni la flama de la catalanitat ni la voluntat de ser un poble lliure i una nació plena. Malgrat les dificultats, hi som, amb obstinació i amb perseverança. I, quan s'analitza la nostra història, la llunyana i la recent, hem d'arribar a la conclusió que alguna cosa ha de tenir Catalunya que li hagi permès superar tants moments difícils; ho devem portar en el nostre ADN col·lectiu. En tot cas, aquest és el sentit que té, any rere any, la celebració de l'Onze de Setembre, que té regust de desfeta, però que, sobretot, té el dolç i exigent missatge de la recuperació, de la

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

voluntat de reincorporar-se, de no deixar-se morir, de no defallir, i amb un últim objectiu: que es puguin aplicar a Catalunya els versos del poeta, quan declarava, d'una manera clara i solemne: «No vull encomanar recels. Només proclamo la certesa d'un camí i una, ja, insubornable voluntat de caminar.»

El cantautor Raimon es definia com «un animal d'esperances i de memòria». També ens podríem definir així, com a poble: «Som una comunitat de persones fetes d'esperances i de memòria; tant les esperances com la memòria ens justifiquen, donen sentit a la nostra existència personal i col·lectiva, ens permeten viure la plenitud del present, aquest "espai d'història concreta que ens pertoca", on conflueixen passat i futur, amb les corresponents tensions.»

I és que, a força de referents de passat i de nous horitzons i de persones i projectes que ens hi menin, les persones anem avançant individualment en la mesura que s'avança nacionalment.

La situació que vivim actualment a Catalunya, complicada i exigent, fa que hàgim de tenir ben identificats i presents tant els referents com els horitzons, per no errar el camí. Per tirar endavant, ens calen l'excel·lència, el compromís i el seny dels quals han fet gala tantes persones que han habitat aquest país i que hem conegut i que enyorem; però també les que, a la Catalunya del 2011, aporten al nostre present detalls gloriosos, plens de talent i de creativitat, d'empenta i de força.

Avui, amb motiu dels actes relacionats amb la Diada de l'Onze de Setembre, de 2011, el Parlament de Catalunya ha acordat atorgar la Medalla d'Honor del Parlament, en la categoria d'or, al senyor Josep Guardiola i Sala. Els seus mèrits són inqüestionables, i en la presentació de l'acte hi ha hagut una referència expressa quan s'ha llegit bona part de l'acord de la Mesa del Parlament de concessió de la medalla; també s'hi han referit els glossadors; el mateix Pep Guardiola, amb el seu discurs, ens ho ha corroborat, i en les tres glosses han sortit conceptes com: passió, coratge, il·lusió, esforç, talent, autoexigència.

Per regla general, Pep, aquesta distinció s'ha atorgat a personalitats que ja tenien una certa edat i que s'havien distingit per una llarga trajectòria de compromís en l'àmbit dels drets civils, o en l'àmbit de la cultura i de les arts, o bé polítics, historiadors i activistes a favor de la pau en les darreries de la seva vida. Avui, no ha estat així. Avui hem volgut guardonar i distingir una persona més jove; una

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

persona, com tu, que ha demostrat, dia a dia, la implicació en un projecte, el seu compromís i la seva autoexigència.

En la seva vida i en la seva carrera, hi ha hagut moments en els quals va saber afrontar els reptes. Ell va ser una aposta de risc en un moment de crisi, i se la va jugar. El seu entusiasme, la seva il·lusió i la seva dedicació han fet que el Parlament hi pensés.

Els polítics parlem sovint de valors i diem que els hem de recuperar, especialment en moments de crisi. Uns valors sòlids, consistents, transmesos i viscuts en el si de la família –com els que, de ben segur, els teus pares, Pep, la Dolors i en Valentí, t’han transmès, i que en Pep, tu, amb la teva dona, amb la Cris, transmetes a les teves dues filles i al teu fill–; uns valors sòlids, consistents, transmesos i viscuts a la família, a l’escola, rebuts dels bons mestres –com ho ha estat, per a tu, l’Evarist Murtra–; valors com el treball en equip, la iniciativa, l’autoexigència, la cultura de l’esforç, la capacitat de generar confiança, l’optimisme, la generositat, la discreció i la coherència vital.

Si volem que Catalunya vagi endavant, necessitem idees, valors i actituds; necessitem persones que, amb la seva trajectòria personal, puguin donar exemple i transmetin a tothom, i especialment als joves, passió, exigència i compromís.

Necessitem, tots junts, alçar la mirada a aquells reptes de present i de futur als quals s’enfronta la societat catalana i sobre els quals hem de treballar des d’aquest Parlament, impulsant el talent, treballant amb fidelitat a Catalunya, amb patriotisme, construint un futur esperançador, recuperant la il·lusió i la confiança en el país.

Això comporta que totes les generacions hi concorrin solidàriament; hi està en joc la viabilitat i l’èxit de la nova Catalunya que està brostant, per a la qual cal que hi hagi saba renovada que porti bones dosis de vitalitat i de vigoria al nostre projecte nacional. I tornem allà on érem: a proclamar la necessitat de testimonis, com el del president Barrera i tants i tants altres, que ens han mostrat el camí; però també dels que, com en Josep Guardiola, malgrat la seva joventut, són exemple de ser i de fer en positiu, amb coratge, buscant l’excel·lència gairebé d’una manera obsessiva. Tu mateix ho has dit en les teves paraules: «T’obsessiones amb la teva feina, t’obsessiones amb la manera de fer, t’obsessiones amb l’equip.» I això avui

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

es necessita, i per això és una de les raons, entre moltes, per les quals el Parlament va pensar en tu.

En el terreny de joc, a la sala de premsa o a la vida, sempre cal ressaltar i agrair que s'hi actuï amb honestedat, amb seny i amb convicció. L'honestedat, el seny i la convicció dels quals ha fet gala en Pep Guardiola, i que transcendeixen el seu club o la disciplina esportiva en la qual ha excel·lit tants anys, com a jugador o com a entrenador, per esdevenir missatges que abasten la població en general. En Pep fa anys que té una actuació pública consistent, diríem que invencible, perquè està feta a base d'esforç, de perseverança, de consagració professional, d'estimació gairebé artesanal a allò que fa; en Josep Guardiola fa anys que ens transmet, nítidament, un missatge solvent, un relat molt convincent, perquè està fet des de la mesura i amb un respecte sagrat a les formes, sense renunciar mai ni a l'autenticitat ni a la passió que sent per uns colors i per un esport.

Per això, i per acabar, vull reiterar la nostra felicitació a en Pep Guardiola, que faig extensiva a la seva família i al seu entorn d'amistats, però també a totes les persones que, des de l'esport professional i amateur, i també des de les altres facetes de l'activitat social a Catalunya, viuen i conreen quotidianament els valors d'excel·lència que, d'una manera tan destacada, encarna en Pep i que l'han fet merescudíssim creditor de la Medalla d'Honor del Parlament de Catalunya.

Senyores i senyors, amigues i amics, que tingueu, totes i tots, una bona Diada Nacional. Visca Catalunya!